

Isaac Hukkanen

1909.

Ella

Wanhan pojien naimistin meno.

Näytelmä 1:sjä näytökjesjä.

Kirjoitti Akseli R...n

Amerikan Sanomat.
Kantabula, Ohio.

S e n f i ö t:

Koskinen	Räjityöläinen.
Sanni	Edellisen waimo.
Aino	Sannin ystäväätär.
Mäki	Mioppilas / Koskisen
Peltonen	Opettaja / tovereita

Siisti työmiesperheen asuinhuone. Vasemmalla puolella on sohva ja sillä foruompelusilla kirjailtu ihyy. Sen edessä on pöytä ja pöydän ympärillä pari tuolia. Pöydällä on joulukirjallisuutta, sillä nyt on Tapanin päivä. Oikealla on kirjoituspöytä, jolla on erilaisia koristeita ja kirjoitustelineet sekä tuoli pöydän edessä.

K o s f i n e n: (on puoleksi mahaavaašja aseenossa, lukiens Thömiestä, kun herrat Mäki ja Peltonen tulivat sisään. Hän saa iloisien muodon ja nousee älliä ylös, kun näkee wieraat. Waatetus on siisti, jaloissa hänellä on foruompelusilla kirjallut tohwelit.)

No mihinä nyt riisti wedetään, sun te olette uskaltaneet liikkua täenne meidän puolelle? (auttaa päälysnuttu heidän päältään.) Hauskaa tof' että tulitte. Terwe; Terwe! (lifistää ystäväällisesti molempien käsiä.) Tässä olentkin ollut yffsin kaifet joulun pyhäät, ainoastaan waimoni on ollut seuranani. Tulkaa lähemmäksi ja painautuksaa istumaan. Tässä on tupakkaa, jota voitte käyttää hyväksenne (tarjoo pöydällä olevia papyrosseja.)

M ä k i: Niitoksi waan; hanikaa joulun loppua (sytyttää paperossiin).

P e l t o n e n: (oja myös on sytyttämässä paperossiin). Kerrooppa mitä olet saanut joululahjaksi

M ä k i: Ja varsinakin mitä sinun Sannisi on sinulle antanut, sillä minä olen enin hinwiteltu siitä, sun

jaan kuulla ja nähdä, mitä jonkin aviosiippa on antanut. Olen, näet, itsekin wähän ajatellut ottaa surujen ja ilojen jakajan itselleni.

K o s k i n e n : Eihän sinä nyt suuria kerrottaaksi ose, mutta täytyhän minun nyt kertoa, ettei saatte pyyntöenne täytetyksi. Alotanya jaloista ja nousien niistä päähän asti. Katselkaahan minun jalkioni, niissä ovat selä sulat että ompeluksilla koristetut tohvelit Sannin antamia. Myösken sain tämän sohvatynyn, johon nojautuen huolista wapaana woi nähdä kuumiita unia kuin jos se olisi jo stain kaupasta ostettu. Wielä sain hopealevylä päälystetyn pääharjan johon wielä oli kaiverrettu minun nimiseni. Se on täällä taskeksani, ettei kuka hyvänsä pääsisi sitä käyttämään. Taipun minä saada wielä munitakin, vaan en muista nyt.

M ä k i : Ro, kyllä sekin jo riittää. Paljon hän sinulle on antanutkin. Peijafas! Ellen minä ensi viikonna tähän aikaan ole ainakin katsellut jotakin tytötä niin sitte minä olen Matti.

P e l t o n e n : Ja jos sinä olet ehtinyt yhtä pitäälle, kuin Akseli, ensi viuoma, silloin jaan minä yksin tulla kumpaisentki luokse. Sillä, kuten tiedätte, aion pyhittää elämäni jaloimmille tarkoituksille enkä naissaailmalle. Minun elämän jääntö on, että miehellä on jokin korkeampi tehtävä kuin uhrantua yhden naisen hyväksi. Minä haluaisin niitä miehiä, jotka ovat antaneet naiselle määrämiiswallan ylitsensä siihen määrään, että eiwät löydä minualla turwaansa kuin naisessa.

K o s k i n e n : Älähän kehase, sillä minä taasen

luulen, että sinä vietät ennen waimon-ottajais juhlao kuin Eero, vaikka nyt puuttui tuolla tavalla. Muisstan omiaakin lausunnoitani ja ne olivat aiwan saman kaavan mukaisia kuin sinunkin. Mutta kuten tiedätte pyörri minun nurkisseni waimoni Sanni.

S a n n i : (Tuli sisään, hän tulee hiukan hämilleen, kun näkee wieraat ja itse hän on puettuna kyökkiesiinä; mutta maltaa mielensä ja lähtee termehitämään) Kas onhan tänne tullut wieraita ja ihon minun tietämättäni. Hyvää päivää! Hauskaa joulun loppua! (Kättelee molempia). Olin juuri tekemässä vuodistuskia päävälistien jälkeen. Tulin nyt vaan katsomaan miten Akseli ni woi, joten saatte antaa anteeksi, että esitünnyt tässä punuissa. Minun täytyykin mennä midesseen. Sillä nyt on kiurukin tarpeen, pian näet on Ninokin täällä. Tuntevathan herrat hänet?

P e l t o n e n : Minulla ainaakin on tunnia olla hänelle wieras.

M ä k i : Nino Forsmanko? Tuo sievä tyttönen? Tunnen hänet varsin hyvin. Vai tulee hän nyt tänne?

S a n n i : Aiwan niin! Hän tulee tänne kello neljän waiheilla. Pitäkää nyt hauskaa sillä aikaa keskenäme. Kyllä minä koetan wähän wäliä käydä teitä katso massa (menee.)

M ä k i : Mutta todenn perästä sanoen, niin on tämmöinen elämä hupista. Oletpa sinä, luullakseeni, osumut oikeaan, kun otit Sannista itsellesi elämän kumppalin. Sanni onkin waimona oikein herttaisen

joma, vaikka hän tytönä ollessaan välistä oli kovin itsepäinen.

N o s l i n e n: Ei ole minulla syvää mureksia waalianii. Eihän se kuitenkaan niin ääfää tapahdumit tuin moni ehä siunee. Sillä ennen Amerikkaan lähtööni minä jo sitä tuumailin. Vaikka siitä nyt vasta, päästyäni riippumattomaan asemaan, tuli täyssi tosi.

M ä k i: Missä ollenkaan menit siine Amerikkaan? Täki minfötähden et wiettänyt häitä taikka kihlannut häntä, ennenkuin lähdit. Anna anteeksi, että olen uteliaa, mutta minä olen luonnostani niin kovin itelias, ett'en woi sitä vastustaa.

S a n n i: (tulee sisään). Nyt olen tehnyt tehtääwöni kyökissä. Kun wan Aino tulisi, saisitte hiukan hauskempaa (katsoo selloon.) Hän on pitäissi jo olla töällä, sillä hän luvasi tulla kello neljän seituvissa ja kello lähenee jo wiittä.

N o s l i n e n: (Sannille). Kyllä hän wielä ehtii tulla, eihän sinullakaan ole wielä kahwikaan walmiina. (Mäelle) Amerikkaan menin jaadakseni tutustua maailmaan ja oppiaseni amerikkalaista käytännöllisyyttä. Tiesin myösliin sen, että Amerikasta palattuani minun valkkani olisi kassi jopa kolmekin kertaa suurempi, kuin mitä se minun töällä ollessani olisi ollut. Häiden ja kihlajaisten wietto oli usein aiwo oppaan i瓦womut, mutta jos minä olisin pitänyt häitä, en olisi päästytkään Amerikkaan. Kihlaamista en todella kaan woinut ajatella kun en ollut varma siitä tulisiko meistä paria, sillä Sanni oli siihen aikaan melkeinpä välinpitämätön minulle. Tämä kassi loi sen aikaaan ett'en tehnyt sitä mitä juuri utesit.

S a n n i: Niin; sinä pidit siihen aikaaan liian pal on seuraan toisten tyttöjen kanssa, etten oikein tiennyt, piditkö minua toisia tyttöjä parempana. Mutta tän lähtöäiläst läheni, niin minä monta kertaa siitä törzin yksinäisyyydesjäni waikken sitä näyttämät. Vasta sinun menthäsi minä tändellisesti huomasin, että olin jäänyt ilman sinun silmiesi katsetta, ilman sinun jähkää ja useinkin liian jähkkää ääntäsi, etten ehkä koskaan saisit puhua kanssasi, enkä koskaan katseella sinua silmisä silmiin. Ja nyt on silloinen sydämessä piislyttoiwon kipinä leimahtanut ilmi, sillä nythän me olemme toistemme omat.

M ä k i: Tällaisia kertomuksia minä suuntelisijan kaikeet päävät, sillä ne ovat niin herttaisen somia. Niin hin ei kirjailijan tarvitseksi walaan mitään henkevyyttä, sillä tosina ja yksinkertaissina ne kiinnittävät kenen mieltä hyvänsä.

S a n n i: (on hämmästyntä edellisistä sanoista; pienen äänettömyyden jälkeen, ääristi). Minun täytyykin mennä tarkastamaan, miten tuli kahvipannun alla palaa. Ehkä kahvi piankin tulee walmiaksi (menee).

N o s l i n e n: (Sannin menthä). Tässä sinulen tehtiintin jo liitoja tunnuustussia teille; mutta se on nyt se sama. Täytyyhan teille puhua, että tekin ymmärtäisitte ottaa osanne siitä, mikä on hupaista ja jota warten oikeastaan elämmeekin.

P e l t o n e n: Nyt te taasen rupeatte juttelemaan, itäönkuin minun siisäkseni, kun tiedätte mitä miestä minä noissa naima-asioissa olen. Ehkä on varasta, että taasen sanon jyrkästi, mitä ajattelen.

Minä en koskaan kallista korvaani senenkään naisen puheelle ja waiffa ne olisivat valjasta hunajaa en sit-tefää wölttäisi niistä (menee firjoitusvöydän luo katselee yötä ja toista sefa ottaa wiimein firjoitusteli-neet katsettavalleen).

K o s k i n e n: Älä sinä kerskaa ollenkaan, sillä wielä woi ensimmäinen nainen jonka tapaan lumiota sinut (huomaa firjoitustelineet Peltosen läsisjä). Ne ovat minun omia tekooni, katsele niitä tarffaan ja anna sitten kiulua mitä niistä pidät.

M ä f i: (hiljaa Koskiselle.) Nyt minä mahtaisin sen welan sinulle Akseli, jonka sain kolme kuuksautta taikaperin. Onko sinulla welkafirja muksana?

K o s k i n e n: (hiljaa Mäelle). Ei ole. Mutta voimme mennä makuukamaraiin, sillä siellä minä säilyän kaikki paperini.

M ä f i: (hiljaa). Se sopii.

K o s k i n e n: (kovaan Peltoselle). Anna anteksi Antti, että Eero ja minä poistumme wähäksi aikaa, kyllä me pian palaamme jälleen (poistuu).

P e l t o n e n: (toisten mennessä). Ei haittaa, kyllä minä odotan waikka pitemänkin ajan ja wakuitan etten velfää kummituskaan, joten voitte huolella wiphyä. (itseksseen) Kyllä he ovat toisaankin kummaliiset, kun luulevat ettu minä wielä rakastuisin. He, he, he! Oikein täytyy nauraan. Tjän puolesta kyllä, sillä eihän 26 vuotias ole wielä mikään manhus; mutta mihin entinen päätös olisi joutunut? Ei, tämä poika ei tule rakastumaan kehenkään naiseen ja wielä wähemmin rakentaisi avioliittoa. Niin juro koitan

aina olla, että he ei wät ryhdy minun kanssani mihin lään teemisiin.

S a n n i: (tulee huomaa Peltosen olewan yksin). Nas ovathan tuo kohtelaita, kun ovat jättöneet Terra Peltosen tänne ja aiwan yksin.

P e l t o n e n: Kyllä he kohta tulevat. Heillä oli waan jokinen fahdenkeskeinen asia ja mennessään he sanoivat ettei se festä kauan. (itseksseen) Mitä hänen tämä tarvitji tulla.

S a n n i: Wai niin (pienen äänettömyyden jälkeen). Nikooko Terra Peltosen todenteolla jäädä wanhaissipojakki? Sillä sun Akseli wölistä teistä puhuu, niin hän aina sanoo: „wanhapoikia Peltosen“ Tästä olen minä tehnyt sen johtopäätkösen, että olette päättänyt jäädä wanhaissipojakki.

P e l t o n e n: (on kuunnellut tätä hyvin kärismättömänä). Kyllä minä olen aikomut ja itsekseni luwannut, etten koskaan luopuisi yksinäisestä elämästääni antautuakseen avioliittoon. (itseksseen) Taas tuokin rupeesi puhumaa samasta asiasta, kuin tuo äskeiset.

S a n n i: Sepä ikävä! Teistä olisi minuten joku tytö jaanut muhkean miehen, mutta nyt se jää jaamatta. Nyt jäätte taasen yksin, kun kahvini kumili pihisevän pitkin uunita. (itseksseen mennessään). Kun ei se Annakaan jo tule. (poistuu).

P e l t o n e n: (itseksseen) Tuohan on nyt sitä ta-wallista naisten puheen ainetta. Ei niillä milloinkaan ole muuta puuttuvaa, kuin se, kuuka kulloinkin menee kihloihin ja naimisiin. Siinä kaikki! (kinnee äskeleita) Nyt kai tuo ystävä-tär tulee, koska kiuluu äskeleita. Menenkö nyt käskemään rouva Sannia

wai Akselia ja Eeroa? Kässkenpä Sannia. (aikoo läh-
teä vaan samalla ovi aukenee ja Aino astuu sisään;
Peltonen tääntyy ja kumartaa ja on miniten hyvin
hätääntyneen näköinen).

A i n o : (on tullut sisään riisumut väällystäin
väältään satselee ympäri, eikä tiedä minne sen aset-
taisi).

P e l t o n e n : (huomaan tämän ja tarjoutun kyl-
mästi auttamaan) Anteeksi! Vaan sanoo Iivan
asettaa taikinne pois? (ottaa taikin).

A i n o : Ehkä siitä on liikaa waiwaa. (itseksseen)
On sillä Samilla koko muhkeaa mies. En ollut kuvi-
tellellaan häntä tuollaisesta, kun hän todella on. (ko-
vaan ja lähestyhen Pelosta) Kyllä kai rouvanne San-
ni on ilmoittanut minun tulostani, joten ehkä on tar-
peontaa minun ollenkaan esitellä itseäni. Mutta
woinhan sen kuitenkin tavan wuoksi tehdä (tarttui
Pelosen puoliksi ojennettuun käteen) Aino Jörssman.

P e l t o n e n : (hyvin hämmästyneenä) Antakaa
anteeksi waikka...

A i n o : (leskeyttäen). No kyllähän minä suon
sen anteeksi, ettei Sanni ole tässä wastaanottamassa,
waikka itse käski minun saapua tänne.

P e l t o n e n : Ei sitä! Vaan minä tahotisin
ilmoittaa...

A i n o : Missä Sanni on? Odottakaahan, minä
koetaan arwata, — hän on warmaan mennyt kyökkii
keittämään kahvia minulle, — wai kuinka? Olenko
arwannut oikein?

P e l t o n e n : Ette toisiaan erehdy, sen minun
täytyy myöntää. (itseksseen) Hän on koko päättävä-

juus tuo nainen. Enhän minä enäänen moi siestähtyhä-
kään olemasta Sannin mies, kun hän pitää sitä aiwan
luonnonlisena asiaana.

A i n o : Arvasinhan minä sen! Myös tiesin
sen, että näin alkuaikoina kumpitkin puolijo tietää,
mitä tehtävää toisella fulloinkin on. Mutta asiasta
toiseen. Miten olette wiettaneet jouluaanne, onko ol-
lut hauska, kuten toivon?

P e l t o n e n : Minä olen wiettämtyt jouluni ai-
wan yessin... (huomaa erehdyksenä rientää lopja-
maan). Niin tarjoitan, ettei meillä ole ollut ketään
vieraina myt joulupyyhinä. (itseksseen) Kun ei vaan
tarjatuksi tuollaisista erehdyksiä usein, sillä ne pian il-
maisewat, kuka oikeastaan olen. (lowaa) Waikka
oleimmelin vaan kahden kesken, niin oli tämä huvaisin
joulu kuitenkin, mitä koskaan olen wiettänyt.

A i n o : (itseksseen) Waikka hän on hiukan juro,
niin miellyttää hän kuitenkin minua. (lowaa) Bai
olisitte koko joulun kahden kesken? Kyllä woin käsit-
täätkin, että olisitte mitä onnellisimmissä asemassa. Antoiko Sanni paljon joululahjoja herra Koskiselle?

P e l t o n e n : Peltonen minä... (aikoo sanova
oilemni nimensä, vaan huomaakin taasen ajoissa kor-
jata erehdyksenä). No antoihan Sanni yhtä ja toista.
Jos myt muistaisiin luetella kaikki. Tuosia on myt
yksi, tuo sohvavähy, nämät tohwelit ja hissat, jotta
ovat jaloissani. (peljästyen, vaan samalla nauraan)
Anteeksi minä muistin, että ne olisivat jaloissani, maik-
ka minä jätinkin ne tuonne makkuamariin. Vielsä
sain pääharjan jossa oli hopeainen päällähtää ja johon

minun nimeni oli laiverrettuna. Niin jainhan minä
wielä jotaakin, waan en muista nyt.

A i n o : Antiohan hän koko joulon. Mutta mi-
tä hra Koskinen antoi wästalahjaffi? Anteelsi, että
olen utelias, mutta sitähän sittä kyseellään näin joulun
aikana, ja etenkin kun aattokin jo on mennyt.

P e l t o n e n : Ei mitään syntää anteelsi pyyntöön
(itseleen) Saamari jos tietäisii, mitä Sanni on saa-
nut, nyt ei auta minu tuin wästämännen, vaikka se sitte
ei itse asiassa olisi sinnepäinkään. (kowaa) Tavalli-
jesti nyt ostetaan willaröijy, ja sellaisen minäkin ostin
jelä sinertävän hamefankaan. Mutta Sannin teh-
töön niistä tiliä, sillä hän ne on saanutkin.

A i n o : (itseleen). En tiedä, waan minusta on
saikki tämä niin somaa, tahtoijin aina wiettöä tällais-
ta elämää. (kowaa) Miten kauan te nyt olette olleet
naimisissa?

P e l t o n e n : En minä ole... (huomaa taasen
erehdylksensä) Juhannussema me wiettimme häämme.
(itseleen) Kyllä hänellä on taika, jonka avulla minä
pyshyn häneen kiintyneenä, kuhunkin nyt Sanni edes tu-
liji. Mutta ei! Pyshköön hän waan poissa, kyllä
minä wihdyn täällä.

A i n o : Wai juhannussema, sittä on siis kuluut
puoli vuotta. (puoli kowaan) Sannin toivo on täytty-
nyt, mutta minun ei. (Peltoselle) Sanni ja minä
olemme tehneet sopimukseen, että, jos mahdollaista, wie-
tämme häämme samana päivänä ja samassa paikassa.
Nyt ei sitä enäään käy tekeminen.

P e l t o n e n : Mutta eihän se vielä ole myöhäis-

tä, jos se tapahtuu vuotta myöhennimin, wohkan se
silti tapahtua samana päivänä ja samassa paikassa...
(ä kää itseseen) Mitä minä puhun, minä, joka en
ole jossaan puunut mitään tällaisista asioista, minä,
joka olen päättänyt hälwegfia sellaisia miehiä, jotka
puhuват наистен kanssa tällaisista asioista, ja nyt mi-
nä itse niistä puhun. Olenpa minä aika raukka.

A i n o : Te puhutte kyllä kauniisti hra Koskinen
sen minun täyttyy myöntää, mutta...

S a n n i : (tulee; näkee Airon kirehtiivän hänen
luokensa). No johan sinä nyt wihdoinkin olet tullut.
Kyllähän sinua odottaakin on saatu. Miten sinun kellosi
käy, sillä sitä minä epäilen. Luulin jo warmasti ettet
tulisikaan sillä lupasithan tulla kellä neljän aikaan ja
nyt kello lähenee viittä...

A i n o : Johan minä olen ollut täällä lähes puoli
tuntia. Lähetä wakuton, että minun kelloni käy yhtä
oikein kuin sinunkin, vaikka sinä nyt oletkin naimis-
sa, ja tun muistelet, miten tarffa se ennentkin oli kä-
määän, nijn et woi epäilläkää sen nytkin oikein käywän

S a n n i : Myöhästymisestä annan nyt sinulle an-
teefsi. Mutta kuinka olet jousuaasi wiettänyt on o o
olut hauskaa ja miten minut olet woimut? Kerro
nyt!

A i n o : Jouluni on kuluut wärjin hupaisesti,
minä olin kotona jouluaaton ja joulupäivän. Nyt
osen ensi ferran wieraissilla näinä pyhinä.

P e l t o n e n : (itseleen) Jos tuon Sannin kah-
wipannu nyt rupeaisi kiehumaan.

S a n n i : No kuinka ättisi woi ja sisäksi, minä en
ole nähty heitä moneen aikaan. Minullaakin on ollut

jellaista touhua nyt pitkät ajat, etten ole kerinnyt niissään käymään, mutta kyllä sitä nyt sentään aikaan rupeaa riittämään, kun olen saanut tämän todin järjestetyn.

Peltonen: (hyvin arkana, itseeseen) Ajattein, että hän rupeaisi kertomaan miehestänsä, silloin en tiedä kuinka olisi käynyt.

Aino: Kiiitos vaan kysymästä, kyllä äiti on voinut hyvin, lukuunottamatta niitä wanhaniden kipuja joista wanhat tavallisesti kärsivät. Sisäoni Maija on myöskin voinut jotenkin hyvin. Hänellä tosin oli huolten influenssa, mutta se meni kuitenkin pian ohi.

Sanni: Ulein olen muistanut niitä aikojia, kun vietimme yhdessä, ne olivat elämäni ensi jaikkien hupaisimmat ajat. Välistäkin saimme joitakuita seuralaisia, jotka taikessa tähyydessään antoivat pettää itseensä, silloinhan me tavallisesti saimme nauraan, minkä sydän myöden antoi.

Aino: Samoin olen minäkin monta kertaa ohjannut ajatukseni samoihin aikoihin ja wälstä täytyi nauraa itseeseen, kun niitä ajattelee.

Sanni: Mutta tässä seison ja puhelen taikelaista waikket sinä vielä ole nähty miestäniä... .

Peltonen: (arasti erisseen) Nyt se pau'ahti! Mitähän nyt seuraavat?

Aino: (hämmästyhen) Mi... Mi—tä eikö hän, tuo kra olekaan mieheksi?

Sanni: Hra Peltonen minun mieheni! Ei toki! Vaan mitä teitä molempia wainvaat sun olette niin kummallisia?

Peltonen: (hätäthyneenä) Hyvä rouva, an-

teesi! Minä, niin minä sanoin tälle neidille, että olen teidän miehenne... Tahi en minä oikeastaan sitä sanonut, mutta kuitenkin tulsin sen tahtomattani myöntäneelsi.

Sanni: (nauraen) Onpa tämä soma juttu. Hra Peltonen myöntää olevansa minun mieheni, jota toinen tietenkivä uskoo. (kääntyen Ainoon puoleen) Kuntaka sinä hupakko tulit siihen käsitihiseen, että hän olisi minun mieheni. Etkö sinä muista kulleesi nimeä Koskinen ennen. Ja etkö muista että hänen nimensä, joka seurusteli minun kansani pari vuotta takaperin, oli juuri Koskinen. Häntähän me molemmat olimme rannalla saattamassa, kun hän lähti Amerikkaan. Muistatko?

Aino: (hämäällään) Enhän minä voinut tietää, kuka siiun mieheksi on, sillä enhän tiennyt, että hän on palannut kotiin Amerikkaan. Ja että se oli sama Koskinen, siitä ei minulla ollut aavistustaakaan. Minun täytyy siihen tunnustaa, että olen erchitynnyt ja myösfin, että luulin tuota herraan (osoittaa Pelosta) siiun mieheksi. (itseeseen) Hän onkin siihen naimaton.

Peltonen: Niin, miten minä tulsin myöntäneelsi olevani teidän miehenne on hyvin kummallista. Minä itse en sitä oikeastaan tahtonut, vaan tämä neiti tässä, ja kun hän sitä tahtoi, niin minä en voinut sitä kieltää.

Sanni: Ettekö tehneet tuttavuutta toisenne kanssa ja esittäneet itseämme toisilleenne? Mutta mitä minä puhunkaan eihän asia siitä parane ainakaan herä Peltoseen nähdyn. Olisin toivonut kuitenkin, että

herra Peltonen tällaisessa tapauksessa olisi jättänyt pois nuo vanhanpojan jyrkät mielipiteet.

Peltonen: (kohteliaasti) Saanko Iuwan puolustaa itseäni?

Sanni: (nauraen) Te kää niin

Peltonen: Kun tömä neiti Forsman, kuten hän sanoi esiteltöessä nimensä olevan, tuli tänne, satun olemaan ȳsin sisässä. Pyyjin kohteliaasti jonka hänen itsensäkin täythy myöntää auttaa mitua pois hänen päältään...

Iino: Niwan niin.

Sanni: (itselseen nauraen) Auttoi mitun Ninon päältä. Tuo vanhapoika ei olekaan tömpelömpää.

Peltonen: (jatkaen) Tämén jälleen hän eitti itsensä, sanoen sen olevan ehkä tarpeontonta, koska rouva kai jo sitä oli ilmoittanut miehelleen. Silloin pyyjin anteeksi ja aijoin ilmoittaa, etten ole tuo lumištä mies; vaan en ehtinyt lausua kuin anteeksi pyynnön, kun neiti minut keskeytti. Täten sitä jatkui 'ähön saaffa. Luulen että olemme antaneet tarpeelliset felitykset. Vai kuinka.

Sanni: Kyllä aiwan tarpeelsi, (nauran) Nyt riennön ilmoittamaan Alkeliille ja herra Möölle kov tapahtuman että heilläkin on jotain naurun aihetta (aikeo lähteä samaan huoneeseen kuin Alkeli ja Eero ovat mutta Peltonen estää ääfää hänet menemästä.)

Peltonen: (hätääanthneenä) Älkää vielä hyvä rouva. Antakaa heidän wiipyä niin kauan kuin he tahtovat, sillä muutten minun tuumani ei vält omistuisi. (itselseen) Mutta mitä tuumia minulla sitten on? (kova) Phytäkää sitte wasta heitä saapumaan, kun

tuotte kahvit tänne sisään, sillä luulen että hein siissi ovat tehtävänsä juorittaneet.

Sanni: Koska herra Peltonen niin tahtoo niin olkoon menneeltä. (itselseen) Kyllä sillä vanhallapojalla on jotain kummallista teleillä, ei suinkaan hänen waan aikone... Ei... (menee).

Iino: (pienien äännettömyyden jälkeen, nauraen) Mutta tämäpä wasta oli somia juttu. En minä woinut epäillä, että te ette olisi ollut Sannin puoliso. Vaikka totta puhuen niin kyllä minä sitä hiukan epäilinkin, sillä te ette olleet niin rotiutunut, kuin tavallisesti mies on omassa kodissaan.

Peltonen: Todella oli tämä hullunkurinen tapahtuma ja molemmat olemme yhtä paljon syylliset siihen, että niin on käynyt. Minäkin olisin mielelläni tahtonut sanoa miten asia oikeastaan oli, mutta kuin te piditte sen niin varmana en tahtonut tehdä sitä, sillä silloin varmaan olisitte hämmästyneet pahanpäiväfesti.

Iino: Mutta mistä te herra Peltonen keskitte laikki ne joululahjat joita te luettelitte saaneenne ja antaneenne.

Peltonen: (pyytää päästää istumaan Ninon wiereen). Saanko Iuwan?

Iino: (sirryt hiukan). Tehkää hyvin.

Peltonen: Katsokaas juuri wähän ennen kuin te tulitte, utelin minä ja towerini Miki, joka nyt on tuolla toisessa huoneessa herra Koskinen kanssa, mitä Koskinen oli saanut joululahjaksi aviosiippanaltaan, ja hän kertoi sekä näytteli sitte laikki. Rouwallensa os-

tamia joululahjoja hän ei luetellut, vaan täytyi minun omasta päästääni luetella niitä minutamia.

A i n o: Kylläpä minä osasin antaa teille pääntävää.

P e l t o n e n: Mutta aiasta toiseen! Puhuamme teidän ja Sannin välisestä liitosta joka koski häätteenne wiettoa. Kun ääkseen siitä puhuitte, kulin huomanneeni, että ette oleet ollenkaan hyvillämme siitä, kun Sanni nyt on saanut ilojen sekä surujen ja atan itsellenfä.

A i n o: (ilääkuin häpeissään) Minun täytyy tunnustatsa, ettemme me naiset yleensä olla hyvillämme, jos käy niin, että hyvä ystävättäremme, jonka kanssa olemme seurustelleet, joutuu miehelsään, etenkin kun itse on wielä sellaisessa tilassa, ettei tiedä joutuviko koskaan samaan tilaan.

P e l t o n e n: Luulletteko neiti Nino, saanko Iuwan kutsua teitä sillä nimellä?

A i n o: Kutsukaa vaan miten itse tahdotte.

P e l t o n e n: Niin luulletteko, neiti Nino, että löytyy rakkautta ja että ne kaksi, jotka sitoutuvat elämään yhdessä, todellaan ovat onnelliset, ja ettei niiden elämää mitkään vastoinkäymiset woi toiselle minultaan?

A i n o: (arastellen). Jos nämät kaksi ovat ferran wannoneet ja luuanneet elää toisilleensa, silloin he elävät onnellisina, etenkin kun eiwät mitkään uskonaiset syht ole olleet waikuttamassa niiden kahden tunteisiin, vaan kun se tapahtuu kumpaisenkin sisällisen äänien kutsumustesta. Silloin he todella tullevat elämään onnellisina.

P e l t o n e n: Entä jos ne kaksi olisivat aino-

astaan yhden ferran näheet toisensa? Ja jolleiväi he sanallaan ole puhuneet rakkaudesta, ja kuitenkin mies rohkeni pyytää naisen kättä ja tämä suostui, niin luulletteko että he tässäkin tapauksessa olisivat tulla onnellisiksi?

A i n o: De herra Peltonen teette minulle hyvynksijä, joihin minä kokemattomana ja wähän elämän tiellä kulkeneena, en woi västata.

P e l t o n e n: Jos myt sattuisi, että teille neiti Nino johtaa tarjoissa kätensä, ja pyytäisi teitä elämään itshellenfä, mitä te siihen västäisitte? Ja jos tuo henkilö västä ensi ferran on nähty teidät, mutta kuitenkin toivoo tulevanja onnellisesti ainoastaan teidän kansanne, niin uskoisittelo itsemme hänesle?

A i n o: (wiattonan näköisenä). En minä woisin västata niin äftiä. (ilääkuin itsetseen) Ja kun vielä juuri kulin, että hän, josta ensi filmäyksen luotuani näin onneni, oli päättänyt uhrata elämänsä iheensiä warten, niin se tekee västäufseni wieläkin waikeamaksi.

P e l t o n e n: (tarttuuen Nilon käteen; innolla). Mutta jos tuo sama olisitkin äftiä tehnyt toisen suunnan elämälleen ja päättänyt elää erään toisenkin hyväksi, mitä silloin sanoisitte neiti Nino?

A i n o: (äftiä) Mitä, olisitteko te...? (itsetseen) Mitä minä sanoinkaan.

P e l t o n e n: (katsellen ainoa suoraan silmiin) Kyllä te warjui hyvin tiedätte, mitä minä tarkoitan. Pyydän, että antaisitte minulle västäufsen, minulle, joka teidät ensi ferran näen ja samalla kuitenkin uskoisitko.

fallan toiveilla käännyä puoleenne. Tahdotteko pyhittää elämäneen minulle?

A i n o: (hämälään). En woi vastata. Luulen kuitenkin myöntymäni.

P e l t o n e n: (puoleksi huudahtaen). Siis on minun morsiameni nimi Aino! Ja nyt ensimmäinen yhdessäolo suurelta (suutelewat).

(Koskinen ja Mäki toisesta ovesta ja Sanni kahvitarjotin kädessä toisesta ovesta; kaikki) Mitä täällä tehdään?

K o s k i n e n: Mäinkö harras se meidän vanha poika onkin lempimää? Jaaha, jaaha!

M ä k i: (wilffaasti). Tämä ei ole hullumperä, me menemme ja jätämme vanhanpojan omien ihanteitten sa valtaan, ja sun palaamme löydämme hänet suutelemassa nuorta tytöä. Tämän kaiken täytyy Antti selittää meille.

P e l t o n e n: (kokoa ajan on Aino ja hän istunut hyvin noloina). Tämä tapaus on hyvin soma ja jos sen kertoisin saisitte nauraa, mutta jätän kertomisen toiseksi kertaa. Sen werran woin nyt kuitenkin sanoa, että suutelin omaa morsiantani . . .

S a i k k i: Mitä!?

P e l t o n e n: Niin juuri morsiantani ja ellei teillä herra ja rouva Koskinen ole mitään vastaan, niin pyydän saada wiettää fihlajaiset täällä ensi pähänä, jolloin kerton myösken koko tapauksen teille?

K o s k i n e n: Sen luwan minä kyllä annan.

S a n n i: Minä myösken.

M ä k i: (harwaan). Naiswihaajamme menee naimisiin . . . (wilffaamin) Noin pian se rakkauksen syttyn, olkoon sitte kyshymyksessä nuori tahi wan-hapoitsa.

E s i r i p p u a l e s.

Amerikan Sanomain kirjakaupasta saapi tilata
seuraavia kirjoja:

Romaania ja kertomuksia.

Väkevä Joe.....	\$1.25
Nleopatra	30 j.
Sigurdin hyvin hauskoja juttuja.....	10 j.
Mylärin Wille.....	10 j.
Hirttämisen jälkeen.....	15 j.
Rautatieaseman salaisuus.....	15 j.
Kertomuksia Amerikan suomalaisista.....	15 j.
Ondo ehdoton raittius meidän welswollisintemme	10 j.
Naltojen salaisuus.....	10 j.
Älykäs Talonpoika.....	15 j.
Suomen kansan arwoitukset.....	50 j.
Elinan Surma ja Kurjen suku.....	30 j.
Kuningas Salomonin kaiwoiset.....	45 j.
Parisiin Verihääät.....	50 j.
Mustalaismainen eli paratiisin soputka.....	\$1.75
Yksi rouva lisää.....	10 j.
Mustalaisten Kuningas.....	\$1.00
Selityksiä Kalevalaan.....	75 j.
Dohle, Conan, Rostaja.....	40 j.
Dumas, Lääkärin muistelmia kahdesja osassa	\$1.50
Merimiehen matkamuistelmia.....	30 j.
Medlikotten, Rouvan huvihuone.....	15 j.
Olli Diwallinen, nowelli.....	25 j.
Liutnantti D'Artagnanin seikkailut.....	90 j.
Kuljeksiwa Juutalainen eli Jerusalemin suutari	
4 osaa.....	\$2.60

Reekerian fosto.....	15 j.
Amerikan salaisuusista.....	30 j.
Kuolleen tunnustus eli näkyjä ja ääniä salatusta maailmasta	40 j.
Murtunut Sydän.....	30 j.
R. Linna, kyläkertomuksia.....	50 j.
Joksi ja ajanratatossi, walittuja kertomuksia	10 j.
Merillisiä tarinoita.....	10 j.
Toivolahden pastori, Sigurdin paras novelli	60 j.
Adam ja Ewa, kirj. Onkel Adam.....	25 j.
Robinsonpoika Kruusien ihmeelliset elämänvaiheet	35 j.
Gopeajärwen Narre.....	60 j.
Lucetten kuolinkelloit	10 j.
Rahan valta, näytelmä (7 henf.)	20 j.
Selawia solmuja, näytelmä (10henf.)	20 j.
Topeliuksen maamme kirja	80 j.
Kiiven seitsemän welsjesta y. m.....	\$2.00
Kalevala	75 j.
Wassankumouksen hirmuja	10 j.
Naapurityöt ja Matkalla, kaksi kertomusta	10 j.
Önnen Suosikki, hist. romaani	35 j.
Hiuskihara	30 j.
Alaskan Prinsessa	75 j.
Kuva	15 j.
Malstan tyttö	40 j.
Raha ja Rakkaus	50 j.
Hauskoja rakkauskertomuksia	15 j.
Kotikuuden kuiskaufisia, korukansissa	\$2.00
Klondiken kultalentät	25 j.
Julian Loraine	25 j.

Palautettu, tunnetun H. Conivahn kirjoittama hyvä romaani.....	35 f.
*Nutta ja wanhaa, pieniä fertomuksia.....	20 f.
Zoila, 222 siwuinen fertomus erään wallatton man työn elämästä. Paras kirja kaikista ja halpa.....	45 f.
Sotakertomuksia, monta eri fertomusta.....	10 f.
Amerikkalaisia kaskuja, 9 hauskaa juttua.....	10 f.
Suuria vieraita, ilweilyh.....	15 f.
Mallasaumalla, sopiva näytelmäkappale.....	15 f.
Möttösen Erffi, kuvaelma kahdessa osassa....	10 f.
Syntät päävät, H. Conivahn paras romaani....	35 f.
Stämaan Helmi, hauska lukeemista.....	20 f.
Siwana ja Maria, kuvaus Venäjän thömiesten elämästä, suuri ja halpa kirja.....	35 f.
Suomenlahden salaisuus, jännittävä romaani	20 f.
Intohimojen maailmasta, hauskoja fertomuksia	10 f.
Tohtori Zekyll ja mr Hyde, kummallinen fert.	20 f.
Seiffailija, mainion tärjailijan Eug. Suen paras romaani. Oliji joäisen hankittawa.....	75 f.
Naurufirja, toista sataa naurupulveria.....	15 f.
Kosijat, hyvin hauska näytelmäkappale.....	20 f.
Rinaldo Rinaldini, maailman kuuluisin rosvopäässilippö. Hyvin jännittävä.....	\$1.50
Kummitusjuttuja, kummallisia näyhji ja kummituksia	10 f.
Uutra, kummallinen fertomus, 119 siwua....	25 f.
4 jännittävää fertomusta.....	15 f.

Amerikan Sanomat.

Ashtabula Ohio.